

H. Rossier

Troost en kracht op de weg

Jesaja 40:1-11; 28-31

Deze gedeelten hebben in de eerste plaats betrekking op Israël. Maar wat tegen Israël wordt gezegd, is ook tot onze lering geschreven (Rom. 15:4). Soms wel met een andere strekking, want onze zegeningen reiken veel verder dan die van het aardse volk van God. Met hoofdstuk 40 begint het tweede grote, en meer profetische deel van het boek Jesaja. De profeet zegt hier dat de Heere Zijn volk wil troosten. Dit volk had onder het juk van de volken gezucht. Ook Jeruzalem was in de handen van de volken gevallen. Maar nu laat God weten dat de tijd van hun strijd voorbij is en dat hun ongerechtigheid is vergeven, omdat zij dubbel vergelding hebben ontvangen voor al hun zonden (vs. 2).

Vervolgens geeft Jesaja aan op welke manier de verlossing zal plaatsvinden. Een stem roept in de woestijn. Dit heeft betrekking op Johannes de Doper, die in Mattheüs 3:3 in zijn oproep tot bekering van Israël deze tekst uit Jesaja 40:3 aanhaalt. Als Israël toen de Messias had aangenomen, zou het herstel al hebben plaatsgevonden. Maar het volk heeft Christus verworpen. Dat was het trieste resultaat van de oproep die God vol genade tot hen richtte. Toch zal deze oproep opnieuw klinken in de toekomst: *'Troost, troost Mijn volk'*. God blijft Zijn volk trouw. Als de nood van Jakob op zijn hoogst is (Jer. 30:7), zal opnieuw de stem in de woestijn weerklinken: *'Bereid de weg van de HEERE, maak recht in de wildernis een gebaande weg voor onze God'*.

Ondanks alles wat God tot op dat ogenblik voor Zijn volk heeft gedaan, moet worden vastgesteld dat de toestand van dit volk, samengevat in de verzen 6-8, een volkomen tekortschieten van de mens aangeeft. Niets in hem is van waarde en blijft

bestaan. God heeft Zijn volk beproefd door de heilige wet, maar het heeft volkomen gefaald onder de wet. *'Alle vlees is gras en al zijn goedertierenheid als een bloem op het veld. Het gras verdort, de bloem valt af, als de Geest van de HEERE erover blaast'*. Wat houdt dit in? Het oordeel van God wordt over Zijn volk uitgesproken. Dat was het droevige resultaat van alle wegen van God met Israël. De mens is niet alleen schuldig verklaard, maar hij valt onder het oordeel. Niets van de mens, zoals hij is, kan blijven bestaan in Gods tegenwoordigheid.

Als wij dit toepassen op onszelf, is de vaststelling van het bovenstaande heel leerzaam. Dan zijn de ervaringen die Israël onderging in principe ook onze ervaringen. Het begin van het christenleven is het besef van het oordeel dat God over ons als zondige mensen moet uitspreken. Deze zelfkennis van de mens is het uitgangspunt van het evangelie. Zonder zondebesef is er geen evangelieboodschap. In Gods tegenwoordigheid zien wij dat het einde van de zondige mens het *doodsoordeel* is. Er blijft voor Hem niets anders over. Als deze waarheid wordt aangenomen, plaatst God ons in Zijn genade voor Zich en hoort men de stem die zegt: *'Troost, troost Mijn volk'*. Hij zegt daarmee: U valt onder het oordeel, het is naar de mens gesproken afgelopen. Maar ik wil u nu troosten. Al behoorden wij uit de hand van God dubbele vergelding te ontvangen voor al onze zonden, dus het oordeel, toch hebben we in plaats hiervan genade verkregen in de Persoon van onze geliefde Heiland en op grond van Zijn verlossingswerk. Want Hij heeft voor ons dubbele vergelding gekregen voor wat wij verdienden.

Israël zal het oordeel in Gods regeringswegen nog moeten ondergaan. Maar Christus heeft het oordeel over onze zonden reeds ondergaan op het kruis van Golgotha. Zijn werk van moeite en lijden is volbracht. De ongerechtigheden van de Zijnen heeft Hij allemaal op Zich genomen, en nu kan God ons troosten. In de tweede Brief aan de Thessalonicenzen staat dat wij een *'eeuwige vertroosting'* hebben ontvangen (2 Thess. 2:16). Er is geen plaats meer voor smart, voor lijden en oordeel. Wij hebben in onze harten die eeuwige troost ontvangen, want al onze zonden en ongerechtigheden zijn op Hem neergekomen en ons is genade bewezen.

Met de roep: *'Bereid de weg van de HEERE'* wenste God dat Israël zich zou wenden tot de Messias, Die Hij hun zou zenden. Zodat hun harten bereid zouden zijn Hem aan te nemen. Israël toonde het beeld van een woestijn, maar er klonk een stem in die woestijn: *'Maak recht in de wildernis een gebaande weg voor onze God'*. Het hart van het volk bleef echter onveranderd. Toen de Heere Jezus kwam, heeft Hij deze weg gelopen. Hij heeft hier gewandeld en elk dal verhoogd. Hij heeft Zich neergebogen tot de nederigen om hen op te heffen, en Hij heeft de hoogmoedigen vernederd. Hij heeft een volmaakte weg gebaand in deze wereld. Terwijl alle vlees

gras is, en al zijn goedertierenheid als een bloem op het veld, werd de heerlijkheid van de Heere geopenbaard tijdens Zijn omwandeling hier op aarde. Het was de effen weg van de volmaakte Dienstknecht, en zo is Hij ook onze Weg geworden (Joh. 14:6). Zijn genade heeft onze harten bewerkt om Zijn weg te gaan; en er is nu dus voor ons ook een weg waarin God kan worden verheerlijkt, omdat dit de weg is die de Heere Jezus is gegaan. Op die weg willen wij Hem navolgen. Alles wat er voor Israël zal zijn in de toekomst, is voor ons nu al beschikbaar. Jesaja zegt: *‘De heerlijkheid van de HEERE zal geopenbaard worden’* (vs. 5). Die heerlijkheid hebben wij gezien, want Johannes zegt: *‘Wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een eniggeborene van een Vader’* (Joh. 1:14).

Maar wij moeten niet vergeten dat wij ook moeten doen wat in de verzen 9 en 10 staat. Dat is onze taak nu, en het zal straks de taak van Israël zijn om de blijde boodschap in de wereld te verkondigen. Laten wij met liefde op een hoge berg klimmen en boodschappers zijn van het goede nieuws. Hoe meer begrip wij hebben van de genade, die God aan ons heeft bewezen, hoe meer wij zullen verkondigen: Er is vrede! U kunt vrede met God krijgen! U kunt deel krijgen aan een eeuwige vertroosting! Laten wij dit niet vergeten en niet alleen voor onszelf leven. Laten wij vreugdeboden zijn die op een hoge berg klimmen en de blijde boodschap doorgeven: *‘Zie, uw God! Zie, de Heere HEERE! Met kracht zal Hij komen’* (vs. 10). Bij ons ligt nu de verantwoordelijkheid om de wereld te zeggen dat wij Hem verwachten. Hij komt niet alleen in genade, maar ook in heerlijkheid om eenieder te geven naar zijn werken. Israël zal de komst van de HEERE in genade niet hoeven te verkondigen. Voor hen verschijnt Hij om Zijn volk te verlossen.

‘Als een herder zal Hij Zijn kudde weiden’ (vs. 11). Dat zal Hij doen als Hij in heerlijkheid zal wederkomen. Hij zal de Herder van Israël zijn. Wat ons betreft, zijn wij nu al aan Zijn zorg toevertrouwd en kunnen wij zeggen: Wij kennen deze Herder Die Zijn kudde weidt, Zijn lammeren bijeenbrengt en de zogenden zachtjes leidt. Wat een geluk dat wij ons mogen toevertrouwen aan de leiding van de Goede Herder en kunnen zeggen: *‘De Heere is mijn Herder, mij ontbreekt niets’*.

Het gebeurt soms dat wij, hoewel wij wandelen op de weg van het geloof, dingen ervaren waardoor we de moed verliezen. Menigeen van ons heeft dat wel eens ervaren. De ouderen, die langer op de weg zijn, misschien vaker dan jongeren. In ons verdere leven kunnen wij natuurlijk niets verliezen van de zegeningen die de Heere ons gegeven heeft. Maar het kan wel zo zijn dat wij geen kracht meer in onszelf hebben. Maar als wij de kracht verwachten van Hem Die onze kracht is, zullen wij in staat zijn door te gaan: *‘Welzalig de mens van wie de kracht in U is (...). Zij gaan voort van kracht tot kracht’* (Ps. 84:6, 8). Dit mocht ook de gemeente te Filadelfia ondervinden. De Heer zegt van haar: *‘U hebt kleine kracht’* (Openb. 3:8).

De kracht van Filadelfia ligt in de Heer Zelf. Hij heeft de sleutel van David. Hij draagt de verantwoordelijkheid over het huis van David. Hij opent en niemand zal sluiten, en Hij sluit en niemand zal openen. De Heer geeft kracht aan de vermoeide. Hij vermeerdert de kracht. En wanneer het mij aan kracht ontbreekt, is die in Hem te vinden.

In de verzen 28 – 31 worden ons drie onderwijzingen gegeven voor onze weg als christenen:

1. Zij zullen de vleugels uitslaan als arenden.

De vlucht van de arend verheft zich naar omhoog, naar de zon. Dat moeten wij ook doen. Wij kunnen ons ook verheffen zoals een arend, maar dan naar de hemel, zonder halverwege te stoppen. Wij worden opgeroepen te genieten van de hemelse, geestelijke zegeningen van de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die aan Gods rechterhand zit. Wij mogen ons de zegeningen toe-eigenen, die God ons gegeven heeft als erfdeel (Ef. 1:3vv.). Maar er is geloofskracht voor nodig om ze in bezit te nemen. Er zijn figuurlijk gesproken de vleugels van een arend voor nodig. Die spreken van kracht. Waar zal ik deze kracht vinden? In Hem!

2. Zij zullen snel lopen en niet afgemat worden.

De wedloop is het tweede kenmerk van het christelijk getuigenis. Paulus deed dit tijdens zijn hele leven als apostel. Als hij aan het einde daarvan is, kan hij zeggen: *'Ik heb de loop geëindigd'* (2 Tim. 4:7). Waarvoor liep hij? Om de prijs te ontvangen. Hij wilde de eerste zijn die de hand op de prijs zou kunnen leggen. Hij zegt tegen ons: *'Weet u niet dat zij die in de renbaan lopen, allen wel lopen, maar één de prijs ontvangt? Loop zo dat u die verkrijgt'* (1 Kor. 9:24). Daarvoor is kracht nodig: *'Maar wie de HEERE verwachten, putten nieuwe kracht'*.

3. Zij zullen lopen en niet moe worden.

Dit staat voor de wandel, de reis: het voortdurend onderweg zijn naar een ver verwijderd doel. Dag in, dag uit gaan we verder met een last op onze schouders. Alleen zo nu en dan staan wij stil bij *'rustige wateren'*, die de Heer op onze weg brengt. Hier is van toepassing de toezegging in Mattheüs 11:28: *'Kom tot Mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven'*.

Deze drie onderwijzingen hebben wij nodig voor ons christelijk leven. Laten wij ze niet veronachtzamen. Wij kunnen deze drie kenmerken niet tegelijkertijd verwerklijken. Wanneer wij opvaren als arenden, bevinden wij ons in de hemelse gewesten en genieten wij van de hemelse dingen. Als wij wandelen met een last op de rug, ervaren wij dat de Heer voldoende is voor alle moeilijkheden onderweg. De

weg kan zwaar zijn en het gewicht van de levenslast drukt op de schouders. Maar niets is te moeilijk voor hen die hun kracht zoeken bij God. Zij wandelen, maar worden niet moe. Terwijl wij op weg zijn, zullen wij dikwijls onze zwakheid en vermoeidheid voelen. Maar naarmate wij vorderen, merken wij dat wij ons kunnen sterken in de HEERE en voortgaan van kracht tot kracht. *'Zelfs al ga ik door een dal van diepe duisternis, ik vrees geen kwaad, want U bent bij mij; Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij'* (Ps. 23:4).

Bron: Le Messenger Evangélique 1931-92; Titel: Consolation et force dans le chemin

